

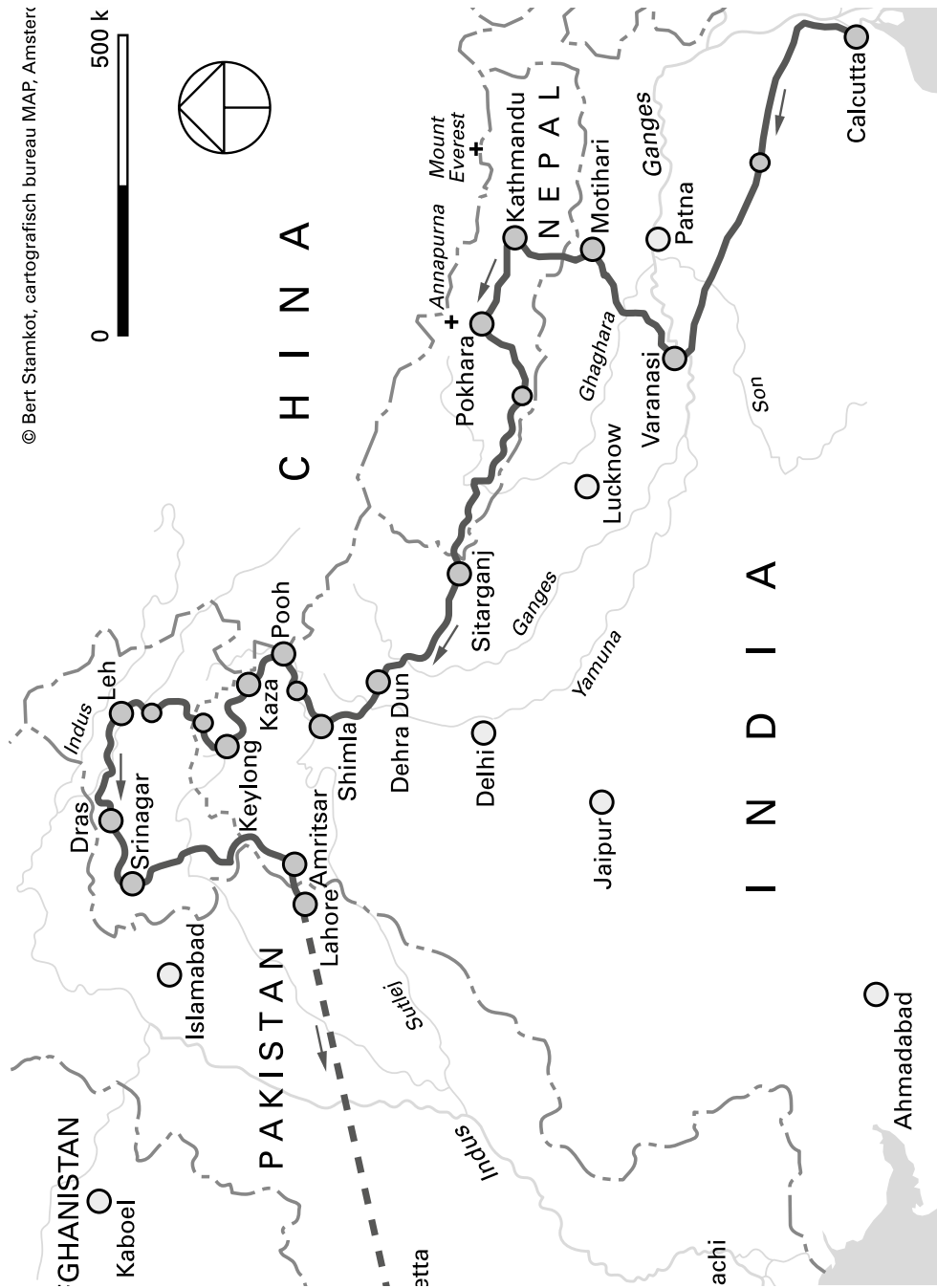
OVER EEN REIS MET DE MOTOR VAN INDIA NAAR NEDERLAND

Het is zover. Eindelijk. Onze reis begint. Het is zaterdag 2 juni 2012, 09:00 uur. De auto rijdt voor. Mijn ouders brengen ons en Leonard komt er op de motor achteraan. Schiphol, here we come! We vliegen apart. Marika met haar groep en ik - met een omweg via Moskou - alleen. Over een paar uur ontmoeten we elkaar weer in Delhi, India.

Er is nogal wat aan vooraf gegaan om zover te komen. Al jaren droomde ik van verre reizen. Zo van: rugzakje mee en gaan! Gelukkig is dat niet bij dromen gebleven en heb ik die rugzak vele malen opgepakt vele landen bezocht. De Europagrens heb ik daarmee ook al meerdere malen overschreden. Ik heb mooie plekken gezien, maar vanaf mijn eerste reisdromen is er die wens om naar India te gaan. Ik heb geen flauw idee waarom, maar er gaat iets magisch vanuit. Het kwam er echter nooit van.

Toen kocht ik een motor. Ik had inmiddels al drie jaar mijn motorrijbewijs, maar geld voor een motor was er tot op dat moment niet. Door een meevaller werd die droom opeens mogelijk. Het werd een Yamaha Diversion 600. Geen vliegtuig hief mij nog van de grond, het werd "vakantie met de motor". Heel Europa ben ik doorgetrokken met de Diversion, een tentje en wandelschoenen. Allemaal fantastisch, maar langzaam kwam India toch weer in beeld. Altijd was er een excuus om niet te kunnen gaan: geld, geen reisgenoot, geen tijd. Er moet blijkbaar toch iets bijzonders gebeuren om het te laten lukken...

HET ECHE AVONTUUR BEGINT!

De reis terug naar Delhi is een hele andere dan de vorige tot nu toe hier in India. Alleen het gevoel al: een mengeling van verdriet van het afscheid, dat net achter mij ligt en de spanning van het grote avontuur voor mij. Het vertrek uit Rishikesh is ook in schril contrast met de aankomst. Het is nu midden op de dag, erg druk en ik zit vol met energie. Mijn verblijf in de Ashram is goed geweest. Mijn keuze om daar heen te gaan heeft goed uitgewerkt. Weliswaar op een hele andere manier dan gedacht.

In plaats van de hangbrug, zoals op de heenweg, neem ik de watertaxi. Nog één keer over de Ganga. Later, over een week of zo, ga ik de Ganga weer zien, maar dan honderden kilometers verderop in Varanasi. Nu probeer ik het beeld vast te houden van deze prachtige en machtige rivier. Nog even kijk ik naar het reusachtige boeddha beeld van Parmarth, die een prominente plek inneemt. Dag allemaal!

Voor ik het weet, ben ik aan de andere kant. Het is niet ver naar de taxistandplaats en ik hoef gelukkig maar een klein stukje te sjouwen met mijn tassen. De trein naar Delhi vertrekt in Haridwar. Ik ben veel te vroeg en besluit in een hotel tegenover het station nog wat te drinken. Als ik uiteindelijk in de trein zit, is ook hier alles anders. Het lijkt wel een vliegtuig. De stoelen staan net zo en we worden keurig bediend met water, thee en zelfs eten. Dit bevalt me wel! Ook nu zit er naast mij weer een jongeman, maar deze heer is duidelijk wel blij met mijn gezelschap. Hij legt van alles uit en helpt mij waar nodig.

Dan ben ik eindelijk weer terug in Delhi. En weer 's avonds laat. Ik schijn daar een abonnement op te hebben! Wat is het fijn om Marika weer te zien na drie lange weken! Natuurlijk moeten we even bijkletsen. Ik heb haar het slechte nieuws over de clearing van de motoren nog niet helemaal verteld. Dat we dat toch zelf moeten regelen. In de afgelopen paar weken hebben we twee keer heel kort contact gehad en ik wilde haar trip met de mannen niet bederven. Ze schrikt wel even. Maar ja, we kunnen er niks aan doen. Gelukkig zijn onze spullen die we hier hebben achtergelaten er nog allemaal. Wel onbegrijpelijk, als je

ZANDERIGE OMLEIDINGEN

Het is tijd om de weg te vervolgen, althans, naar zeggen schijnt die weg straks ergens op te houden. Al snel na Pang maken we kennis met het werk van wegwerkers: nieuw asfalt. Dit duurt echter niet lang en gelukkig maar, ik vind asfalt inmiddels super saai. De eerste "diversion" (omleiding) staat aangegeven. We rijden met een groepje van twee 4x4's. Om de beurt nemen we een diversion op kop. Dat kop wisselen gaat geheel automatisch, de eerste rijder gaat geheid ergens de mist in. De waarschuwing dat je die weg dus niet moet nemen, is direct duidelijk. De mannen in Pang hebben niets te veel gezegd. Deze diversions zijn heftig voor ons. Marika en ik zijn beiden geen fan van zand. Dat rijdt niet comfortabel met onze fietsen en zware bepakking. Nu zo'n beetje al mijn elektrische apparaten het begeven hebben, is de topcase een zware last. In Leh ga ik proberen om hem naar Nederland te verzenden. Ik heb hem eigenlijk nooit meer open. Naast de laptop en andere kapotte dingen, heb ik hier mijn souvenirs in zitten. Ik open de topcase alleen maar bij de grensovergangen als we onze papieren nodig hebben.

Maar nu even concentreren op de diversions. Marika rijdt voorop, ze mist de afslag en moet moeilijk doen om terug te keren. Ik wacht en laat de 4x4's voorbij gaan. Bij de volgende omleiding gaan zij de mist in en dan is het mijn beurt om voorop te gaan rijden. Dit is een lange. En veel zand. Ik denk aan de woorden van de man in Pang: bepaal je eigen route. Tot nu toe was dat inderdaad de juiste oplossing. Deze diversion gaat echter door het niets. Een grote zandbak. Op goed geluk rijd ik de kant op, waar ik het begin van de weg weer zie, de grote en diepe trucksporen zoveel mogelijk ontwijkend. Nu staat de zon behoorlijk te branden, het reliëf zie ik niet zo goed en ik heb ook last van

**De Taglang La. De op één na
hoogste berijdbare pas op de
hele wereld!**

opstuivend zand. Voor ik het weet, beland ik in een gedeelte waar een soort van golfpatronen in het zand zijn gevormd. En dan wel overdreven heftige golven. Het lijkt wel een zandzee met windkracht acht! En ja hoor, daar lig ik. De eerste twee golven heb ik weten te trotseren, maar deze was te heftig. Dit was mijn opdracht als voorrijder en het is gelukt: deze route moet je dus niet nemen! Snel sta ik op om te laten zien dat ik nog in "one piece" ben en zwaai even naar Marika en de mannen in de 4x4's, die inmiddels allemaal al hun voertuig hebben geparkeerd en mij komen helpen. Geen kattenpis in deze omstandigheden. Maar het lukt. Met vereende krachten staat mijn motor zo weer overeind en duwen we hem uit de golven. Weer verder. De 4x4's zijn aan de beurt! Het opwaaiende zand heeft dus een voordeel: je rijdt niet zo dicht achter je voorganger en kan dus ook de fouten zien aankomen. Na nog een paar kleinere uitdagingen belanden we dan eindelijk weer op de "verharde weg". Hier moeten ze nog aan asfalteren beginnen, maar voor ons is het prima zo. Alles beter dan zand.

HOOG(S)TEPUNT

De ultieme uitdaging, althans voor mij, ligt nu voor ons. De Taglang La. De op één na hoogste berijdbare pas op de hele wereld! Natuurlijk had ik die Khardung La, met dertig meter hoger wel graag in de boeken willen schrijven maar volgens Marika is die pas alleen leuk om de hoogte, voor de rest is er niet zo veel aan. Ok, wat is nu dertig meter? Ik spring straks wel even.

Nog steeds omringd door het meest mooie uitzicht, rijden we de pas op. Weer zien we vanuit de verte de kleurige gebedsvlaggetjes al; er blijkt ook hier weer een stupa en een monument te staan dus ook hier stappen we af. Wat gaat dat zwaar. We sjokken naar de gele steen: Taglang La: tweeënvijftighonderd eenendertig meter staat er op. En dat uitzicht! Achter ons de Zanskar Range en voor ons de Ladakh Range. Hier, voor mijn gevoel al op het topje van de wereld, worden we omringd door reuzen van meer dan zeventuizend meter hoog! Ze staan daar om ons heen, met hun wit besneeuwde toppen. Weer zo'n moment om stil van te worden. Het kan niet op vandaag. Dit is, denk ik, voor mij wel de meest imposante dag geweest van deze reis tot nu toe. Hier zie je de Himalaya in volle glorie en ik voel mij gelukkig.

we meemaken en dat is toch ook niet niks. Het is en blijft een groot avontuur. Het hotel is goedgekeurd, zeker als we horen dat de motoren onder in de parking mogen staan en die is werkelijk onder het hotel in een kelder. We moeten daarvoor een behoorlijk steile afrit af. Het duizelt mij even. Er zijn twee rijsporen en daartussen zit een trap. De rijsporen zijn smal en ik ben bezorgd of wij niet te breed zijn met onze koffers. Ik ga als eerste, met behoorlijke kriebels in mijn maag. Voor het eerst weer een uitdaging na dagen van redelijk simpele motoromstandigheden. Het lukt en Marika is ook in één stuk beneden gekomen. Zo, één ding is wel zeker: hier staan die motoren veilig uit het zicht en het zal niet eenvoudig zijn om ze er uit te krijgen.

Als we terug komen in de lobby, treffen we daar een Iranese man, die prima Engels blijkt te spreken. Hij is zakenman en fungeert als Chinese tolk. Hij begeleidt een groep Chinezen, die hier in Sirjan een fabriek bezoeken. Of we misschien zin hebben om vanavond met hen mee te gaan? Ahmad gaat elke avond met de Chinezen naar een bepaalde lokale eetgelegenheid. In onze mooie Indiase kleedjes treffen we hem en de groep Chinezen later in de lobby. Het is en blijft een apart volk hoor, Chinezen, ik kan er geen hoogte van krijgen. Er is wat conversatie mogelijk, maar ze zijn behoorlijk met zichzelf bezig, dus gaan we in gesprek met onze gastheer. Hij blijkt de broer van de adviseur van de president te zijn. Bijzonder. Maar al gauw merk ik, dat zijn visie op de regering erg lijkt op die van de mannen die we in Bam hebben ontmoet. Dat wordt nog duidelijker als we bij het restaurant aankomen. Dit was ooit eens een discotheek, dat is nog duidelijk zichtbaar en nu is het een soort loungebar. Opvallend modern, dat wel, maar hier krijgen we voor het eerst te horen, dat er officieel niet gefeest mag worden in Iran. Dansen is verboden, bepaalde muziek is verboden, alles wordt gecensureerd. Dat verklaart de gematigde stemming

**Ik voel de kriebels wel degelijk,
maar moet mij groot houden en
net doen alsof het peanuts is.**

van het feest in het hotel in Zahedan. Dat was ook een rare situatie. Er was niks feestelijks aan dat hele diner te bekennen. Er hing een doodse sfeer en er werd nauwelijks gelachen. Bizar, ik blijf dit woord herhalen, want het is nu van toepassing! Als we ons eten krijgen, verschillende schalen met gerechten, net een soort van Chinese rijsttafel, zie ik onze gastheer plotseling emotioneel worden. Hij kijkt mij aan en zegt: 'dit liedje mag eigenlijk helemaal niet gedraaid worden. Het kan nu wel, omdat het bewerkt is', waarop hij weer achterover leunt, met zijn ogen dicht, genietend met volle emotie van dit moment. Alles hier in Iran ziet er voor de buitenwereld zo mooi uit, de wegen, de huizen, een duidelijk verschil met India en Pakistan. En toch doet het mij denken als leven in een gouden kooi...

Ik word uit mijn overpeinzingen gehaald door het inmiddels luid smakkende geluid van onze medetafelgenoten. Marika, Ahmad en ik kijken elkaar aan en schieten acuut in de lach. Wat een volk! Ahmad zegt ons dat dit de enige manier is, zo met de schalen met gerechten, waarbij ze zich prettig voelen. Nou, dat is dus duidelijk hoorbaar!

DAMES OP DE MOTOR

Vandaag gaan we naar Yazd, Ik weet er niet veel van. De enige plaats waarover ik iets heb opgezocht is Isfahan, dus al het andere blijft een verrassing. Als ik naast mij kijk in bed, zie ik een vermoeide Marika. 'Wat is er?' vraag ik haar. 'Ik heb slecht geslapen,' krijg ik terug. Ja, dat zie ik zo ook wel. Maar wat blijkt: ze heeft de kriebels in haar buik, is bang voor het uitrijden van de parkeerkeider. Als ze dit zegt, trekt mijn maag eerlijk gezegd ook samen, maar het is nu geen tijd voor een dergelijke bekentenis. Even net doen of het niks is, anders wordt de angst waarschijnlijk nog erger. Het is echt een steile helling en het feit dat we heel dicht langs de kant moeten rijden om niet op de trap in het midden te komen, maakt het er niet makkelijker op. Boven eindigt de helling op de stoep, waar allemaal mensen lopen. Geen grote aantallen, maar één is genoeg! En toch: ook dit is weer een raar momentje: Marika die bang is om een hellinkje op te rijden! De vrouw die nog geen krasje op haar motor heeft opgelopen,